

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΙΓΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

1^ο ΓΕΛ ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΥ

Amor terminum nescit

Έπρεπε να σταθεί πάνω στην μεγαλύτερη αδερφή της για να δει τί γινόταν απέξω. Ο δρόμος έξω από το μικρό σπίτι τους, ακόμη και αυτήν την πρωινή ώρα, είναι γεμάτος με κάρα και ανθρώπους, αγουροξυπνημένα γυναικόπαιδα και άνδρες με τις τόγκες τους που πηγαίνουν να διδάξουν και να ακούσουν ρητορικές, ξένες και γνωστές. Και ακριβώς έξω από το σπίτι τους, η μητέρα των δυο κοριτσιών στεκόταν, κοιτώντας προς το Αυρηλιανό Τοίχος. Κάθε μέρα, από τότε που ο αγαπημένος της έφυγε με την λεγεώνα του, η γυναίκα του βγαίνει κάθε μέρα έξω από το σπίτι τους, προσμένει την ημέρα που θα ξαναγυρίσει...

“Quid tu vides?” Είπε με σιγανή φωνή η μεγαλύτερη αδερφή, πάνω στην οποία στεκόταν η μικρότερη, η Δανάη. Με έναν μεγάλο αναστεναγμό, η Δανάη δεν είπε τίποτα, απλώς κατέβηκε και άφησε την μεγαλύτερη αδερφή της, την Μυρτώ, να σηκωθεί. Ήξερε τι σήμαινε η ησυχία της μικρής της αδελφής. Ακόμη τίποτα. Με τον πόλεμο στην Ιβηρία, όλες οι λεγεώνες είχαν υποστεί κάποιου είδους ζημιά... άλλα ακόμη, και οι δύο ήλπιζαν. Ένωσε τα χέρια της μικρής της αδελφής γύρω από την μέση της. Δεν είπε τίποτα. Κοίταξε μπροστά. Μέσα σε ένα περίτεχνο βάζο που είχε βρει η Δανάη, υπήρχε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Είχαν βάλει και άλλα λουλούδια μέσα σε αυτό το βάζο, αλλά μόνο ένα είχε μείνει.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι. Η μητέρα τους είχε ήδη μαγειρέψει. Δεν κατάλαβαν πότε πέρασε τόση ώρα. Μα δεν είπαν τίποτα. Εκτός από τους λίγους σκλάβους στο σπίτι, τα δύο κορίτσια και η μητέρα σχεδόν ποτέ δεν μιλούσαν. Το οικογενειακό τραπέζι, χωρίς τον άνδρα τους εκεί, ήταν και αυτά ήσυχα. Τα συμπόσια τώρα γίνονταν στο σπίτι ενός φίλου του πατέρα των κοριτσιών.

Κιόλας βράδυ. Τα δύο κορίτσια, πριν ξαπλώσουν στα κρεβάτια τους, πήγαν και προσευχήθηκαν στο μικρό ιερό που υπήρχε στο σπίτι τους. Ήθελαν απλώς να γυρίσει ο πατέρας

τους, σώος και αβλαβής. Αυτός ο άνθρωπος που τους έδινε τόση αγάπη όταν ήταν εδώ, και που τους έλεγε ιστορίες και τους πήγαινε εκδρομές έξω από τα τείχη..

Με ένα κρυφό βλέμμα, η μικρή Δανάη κοίταζε πάλι το τριαντάφυλλο. Δεν είπε τίποτα. Μα χαμογέλασε λιγάκι πριν πάει για ύπνο. Γλυκά όνειρα είδε στον ύπνο της εκείνο το βράδυ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ *Elska aldregi Stöva* ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Άλλη μια μέρα στη φάρμα. 'Άρμεξε την αγελάδα, κούρεψε τα πρόβατα'... τα ίδια και τα ίδια κάθε μέρα. Ναι, ήταν για το καλό του χωριού και της οικογένειάς της, αλλά η Ραγκνεχέϊντρ πίστευε ότι υπήρχε κάτι παραπάνω σε αυτήν την ζωή, ειδικά για κάποια σαν αυτήν! Μα για τώρα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα παρά να συνεχίσει τις δουλειές της, μουρμουρίζοντας τις επιθυμίες της στον εαυτό της για την υπόλοιπη μέρα.

Μια κραυγή ακούστηκε από το εγκαταλελειμμένο στρατόπεδο πάνω στους λόφους, δίπλα στο χωριό. Το δόρυ έσχιζε τον αέρα πριν καρφωθεί πάνω σε ένα σκιάχτρο. Οι στρατιώτες είχαν φύγει μήνες τώρα για εξορμήσεις στην Βρετανία, και το κορίτσι δεν νόμιζε ότι θα τους πείραζε αν έκανε λίγη προπόνηση και αυτή. Αυτό που την ανησυχούσε όμως, ήταν πως ο πατέρας της είχε πάει μαζί τους. Δεν μπορούσε κανείς να τον χαρακτηρίσει ως τον καλύτερο πατέρα του κόσμου, αλλά ήταν ο πατέρας της, και όσο καλός και να ήταν στην τέχνη του πολέμου και του εμπορίου, δεν ήταν φυσικό να ανησυχούσε λιγάκι; Παρ' όλα αυτά, συνέχισε την προπόνησή της μέχρι αργά το βράδυ, όταν τα αστέρια άρχισαν να φαίνονται στον ουρανό. Αφού καθάρισε το πεδίο από τα αποτυπώματα της εξάσκησης της, άρχισε να περπατάει προς το σπίτι της.

Τα αστέρια δεν φαίνονταν πια. Αντί αυτών, χιονονιφάδες άρχιζαν να πέφτουν προς τη γη. Τίποτα σημαντικό για αυτή τη στιγμή, αλλά ήταν σίγουρη πως αύριο θα φτυάριζε όλη μέρα. Όσο περπάταγε, τόσο το χιόνι έπεφτε πιο γρήγορα... όμως, πριν αρχίσει να τρέχει, είδε κάτι ανάμεσα στους βράχους... δύο μικρά λουλούδια, εντελβεις και τα δύο, τα χνουδωτά πέταλά τους ένα με το χιόνι γύρω τους. Ακόμη και σε αυτόν τον καιρό, αυτά τα λουλούδια ήταν έτοιμα να ανθίσουν.

Χαμογέλασε. Στα λουλούδια αυτά... είδε μια ελπίδα. Πριν φύγει από εκεί και πάει σπίτι, πήρε τα λουλούδια για να τα βάλει στο βάζο του σπιτιού, μαζί με όλα τα άλλα που είχε βρει τον προηγούμενο μήνα. Ήθελε να τα κάνει δώρο στον πατέρα της όταν θα ξαναερχόταν πίσω στην οικογένειά του. Είχε τόσα πολλά να του πει...

ΛΑΡΥΜΑ
ねんないがとめない
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ο αέρας κόπασε επιτέλους. Κοίταξε γύρω της. Αν και τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα, από την κορυφή του κεφαλιού της μέχρι και τα πόδια της, αν και φορούσε ένα κιμονό απλό μα τόσο απαλό, αν και κρατούσε ένα ναγκινάτα από το πάτωμα μέχρι την κοτσίδα των μαλλιών της... δεν ήταν στην πραγματικότητα αυτό που την είχαν βάλει να υποδυθεί. Ούτε καν ήξερε τι έπρεπε να κάνει! Για τώρα όμως στεκόταν όρθια δίπλα σε ένα πέτρινο άγαλμα, με ένα άλλο κορίτσι προς τα δεξιά της, ντυμένη ακριβώς όπως και εκείνη. Και οι δύο νεαρές κοπέλες έπρεπε να σταθούν εκεί επί ώρες, και να προστατεύουν το ναό από εχθροπραξίες...

Μα αυτό ήταν λίγο περίεργο, αφού ο στρατός είχε φύγει δυτικά, προς την περιοχή των Μιναμότο. Ένα μικρό απόσπασμα των Τάιρα είχε μείνει πίσω ώστε να κρατήσει τον πληθυσμό υπό έλεγχο, ενώ τα στρατεύματα αποτελείωναν τον εχθρό. Δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος για να είναι εδώ οι στρατιώτες, ειδικά όταν οι ίδιοι οι χωρικοί της περιοχής έβλεπαν ένα λαμπρότερο μέλλον δίπλα στους Τάιρα.

Και μέσα σε αυτό το κλίμα ήταν η Άσουκα. Ντυμένη ως μίκο, δηλαδή Ιερά Κόρη του ναού... αν και, στη πραγματικότητα, ήταν η κόρη μιας αριστοκράτισσας που είχε κτήματα κοντά στην πόλη όπου βρισκόταν ο ναός. Καλώς ή κακώς, η προηγούμενη μίκο είχε εξαφανιστεί στην μάχη, και τώρα έπρεπε η κόρη να παίξει το ρόλο της μέχρι μια άλλη να έρθει από ένα κοντινό χωριό. Ήταν αρκετά βαρετά όμως. Το μόνο πράγμα που σκεφτόταν, ή μάλλον, που δεν έπρεπε να σκέπτεται, ήταν ο μέλλοντας σύζυγός της...

Ήταν στον στρατό των Μιναμότο, πράγμα που μόνο καλό δεν μπορούσε να ήταν, με τους εχθρούς τους να είναι στα ίχνη τους... Η Άσουκα δεν ήταν και η πιο θρησκευόμενη γυναίκα, αλλά και πάλι, προσευχόταν να ήταν ζωντανός. Κοίταξε μπροστά της, πέρα από το πλήθος των χωρικών που εισέρχονταν στον ναό. Το μεγάλο δέντρο, στη μέση της πλατείας του χωριού. Μία ανθισμένη κερασιά, τα κλαδιά της βαριά με τα χιλιάδες άνθη, που κάθε τόσο έσπαγαν από τα κλωνάρια τους και ταξίδευαν στον αέρα.

Το σύμβολο της αναγέννησης... καλός οιωνός. Χαμογέλασε λιγάκι, αφού δεν έπρεπε να

κουνηθεί από την θέση της. Όμως, τώρα το ήξερε. Ζούσε. Σίγουρα ζούσε. Αλλιώς, τι θα έκανε η Άσουκα εδώ, παριστάνοντας την Μίκο; Σίγουρα ήταν ζωντανός!

L'amour ne connaît pas de limites ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Η Παρισινή Κομμούνα είχε ιδρυθεί. Οι ευγενείς και οι κληρικοί είχαν εκδιωχτεί από το Παρίσι. Η Επανάσταση είχε σχεδόν ολοκληρωθεί! Άλλα η νεαρή Λεόνη, δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει από εδώ και πέρα... αν και είχε μόλις ενηλικιωθεί, είχε να αντιμετωπίσει αρκετά προβλήματα... όπως τον αδελφό της, που είχε εξαφανιστεί πριν τον αποκεφαλισμό του βασιλιά. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο παππούς της, ένας φεουδάρχης, είχε πεθάνει πριν από μερικές εβδομάδες, και ως το μόνο μέλος της οικογένειας που ακόμη ήταν ζωντανό, αυτή θα κληρονομούσε την γη και τα χρήματα.

Ποτέ δεν ήταν κάποια που μπορούσε να διαχειριστεί χρήματα... άλλα με όσα γίνονταν στην πόλη, νόμιζε πως αυτό δεν θα ήταν για πολύ... η αναδιοργάνωση της γης πλησίαζε, και όλα τα κτήματα θα δίνονταν στην Κομμούνα για ανακατανομή στους φτωχότερους. Αυτό όμως, δεν θα έκανε την ίδια φτώχη; Η επανάσταση είχε ανοίξει περισσότερα ερωτήματα απ'ότι απαντήσεις, και αυτή, ως μια ορφανή, δεν ήξερε τι να κάνει.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι. Έπρεπε να πάει σπίτι, να έχει τουλάχιστον μια μπουκιά φαγητό για την ερχόμενη μέρα. Σιγά-σιγά, περπατούσε μακριά από τον ναό που είχε πάει το πρωί... κιόλας, είχαν αρχίσει να τον καταστρέφουν και να βγάζουν τα μάρμαρά του, άλλη μια προσπάθεια του καινούργιου πολιτεύματος στο να ελέγξει τους πολίτες και να 'χρησιμοποιήσει τα μάρμαρα για πιο χρήσιμα κτίσματα'.

Πριν ανοίξει την πόρτα του σπιτιού της όμως, είδε κάτι με την άκρη του ματιού της... δυο ανεμώνες, μια άσπρη, και η άλλη βιολετί... ακριβώς σαν αυτές που της είχε δώσει ο αδελφός της πριν αυτός εξαφανιστεί. Δεν μπορούσε να σταματήσει τον εαυτό της, και πήγε να κόψει τα δύο άνθη. Το βάζο στο τραπέζι της οικογενείας... ή μάλλον, το τραπέζι της, δεν ήταν άδειο πια, και με πικρόγλυκες αναμνήσεις, έπεσε στο κρεβάτι της, χαμογελώντας.

Σίγουρα ήταν κάπου εκεί έξω, και θα επέστρεφε.

Κάποιος έπρεπε να κάνει την βρομοδουλειά. Και αυτή η βρομοδουλειά ήταν να πάει τους χάρτες και τα όπλα που έκλεψε από το ναζιστική αποθήκη την προηγούμενη νύχτα. Κανονικά, αυτό δεν θα ήταν πρόβλημα, αλλά οι φασίστες είχαν κλείσει όλους τους δρόμους... και χάρις αυτούς, η Ιγκνάσια έπρεπε να περπατάει μέσα σε νερά υπονόμου που έφταναν μέχρι το γόνατο, με τρία-τέσσερα όπλα πάνω τις μαζί με τα φυσίγγια τους, και να προσέχει να μην βραχούν τα χαρτιά και οι χάρτες.

Μπορούσε να ακούσει άρματα από πάνω, οι μηχανές των 30 τόνων έκαναν το μικρό πέραςμα να σείεται. Το κορίτσι, ούτε 20 χρονών, ήταν μέρος του Κολλεγίου Α της Πολωνικής Αντίστασης. Και με όλα αυτά πάνω της, έπρεπε να βρει έναν τρόπο να καταφέρει να πάει σώα στο κολλέγιο που χρησιμοποιούσαν ως βάση τους.

Στο επόμενο φρεάτιο, βγήκε και βρέθηκε πίσω από ένα νοσοκομείο. Το κολλέγιο δεν ήταν πολύ μακριά. Για τώρα όμως, απλώς έκατσε κάτω. Κουβαλούσε είκοσι κιλά εχθρικού εξοπλισμού μέσα στον υπόνομο, και δεν ήταν και ότι ποιο ξεκούραστο... κοίταξε στην άλλη άκρη, στο δρομάκι. Γερμανοί πέρναγαν. Σχεδόν τρία χρόνια από τότε που μπήκαν στην χώρα, και ακόμη έπαιρναν έδαφος από τους Ρώσους.

Κοίταξε μπροστά, μια βαθιά ανάσα, όσο πιο σιωπηλή μπορούσε να την κάνει, με τους φασίστες από δίπλα της... άνοιξε τα μάτια της, και είδε ένα μικρό λουλούδι. Μια παπαρούνα, με ροζ πέταλα, φύτρωνε μέσα από τον πλακόστρωτο δρόμο. Το ίδιο λουλούδι της το είχε δώσει ένας νεαρός του ουλαμού που άνηκε και αυτή... γέλασε από μέσα της. Σκεφτόταν τέτοια πράγματα μέσα σε μια πόλη που μπορούσε να την σκοτώσει ανά πάσα στιγμή...

Έβαλε τα πράγματα στη πλάτη της, και άρχισε αν περπατάει, σιγά-σιγά, πίσω από τα κτίρια για να μην την καταλάβουν οι Ναζί. Τουλάχιστον, αυτή είχε έναν λόγο για να βοηθήσει τους συμπατριώτες της... και τον νεαρό που θα την περίμενε στο κολλέγιο.